

A fecsegő asszony

Élt egy szegény ember a feleségével. Egyszer az ember kiment szántani a két ökrével, hát mikor az eke elfordította a földet, egy cserépfazekat talált. Kivette, kiásta az ösztökével, hát az edény tiszta aranypénzzel volt tele. Nem akarta az ember, hogy hírét vegyék szerencsésének, szépen visszatakarta az edényt.

– Majd este eljövök érte – gondolta magában.

Hazafelé mindig azon törte a fejét, hogy az asszonyát miképpen avassa a dologba, mert fecsegő volt az istenadta, eljárt a szája ott is, ahol nem kellett volna. Mire a portára ért, kifundálta, mit csináljon. Egy rossz fazékba trágyát tett, jói meglocsolta vízzel, aztán eldugta az ülés alá egy tusaseprűvel.

– No, asszony, estére együtt megyünk a mezőre.

– Hova, ember?

– Arra a helyre, ahol szántottam.

– Már ugyan miért?

– Azzal ne törődj, majd megtudod, ha ott leszünk.

Este a szekérbe fogta az ember az ökröket, hátraültette az asszonyt a saroglyába és elindultak. Már jól kihaladtak a faluból, mikor az ember belemártotta a seprűt a fazékba, és meg-megszentelte az asszonyt.

– Ember, még ilyet se hallottam, trágyalé esik az égből!

– Ó, asszony, ne beszélj bolondokat, dehogy esik. Rám még egy szem se esett.

Kisvártatva megint megszentelte.

– No, most érezte, hogy esik?

– Asszony, igazat szóltál, esik!

A szántás közelébe érve megszentelte utoljára.

– A kutya mindenét, már úszok a trágyalében – mérgelődött az asszony.

– Ne mérgelődj, anyjuk, mert olyat mutatok, amitől szemed-szád eláll! Aranyat találtam, egy egész fazékkal. Gazdagok leszünk, de egy kukkot se senkinek!

– Jól van, ember.

No, nem sokáig tartotta az asszony a száját, elfecsegte a jó hírt szélteben-hosszában. Nemsokára behívták őket a község házára.

– Így és így áll a dolog, hallottuk, hogy maguk sok aranyat találtak.

– Nem igaz az, bíró úr.

– Igaz-e, hogy aranyat találtak? – kérdezték az asszonyt is.

– Ami igaz, igaz, bíró uram, találtunk.

– Mikor találták?

– Akkor este, mikor trágyalé esett az égből.

Az ember közbeszólt:

– Ó, tisztelt bíró úr, nincs rendes eszi, láthatják, hogy bolond lyukból bolond szél fúj.

– De igaz – tromfolt vissza az asszony, bizony trágyalé esett, csupa lucok lettem tőle!

A bíró intett az embernek:

– Menjenek szépen haza, tényleg kevesebb van egy kerékvel a feleséginek.

Így lett szerencséje a szegény embernek.